

De vreugde om het puzzelstukje

Het was een grauwe herfstavond,
net nadat de overheid had aangekondigd
dat sportwedstrijden en bijeenkomsten
van jeugdverenigingen niet meer mochten.

Corona, je weet wel.

Om ons wat op te beuren,
sloegen we met ons gezin aan het puzzelen.

Een doos vol kleurige puzzelstukjes
werd uitgekieperd.

Vier paar handen sorteerden,
selecteerden, probeerden ...

Langzaam groeide het beeld.

Op dat ene stukje na.

Nergens was het te vinden.

Vier paar ogen

zochten de hele woonkamer af.

Plots gejuich: "Gevonden!"

Voorzichtig werd het stukje ingepast.

Een foto van de puzzel

werd via WhatsApp

naar de grootouders gestuurd:

"We waren het laatste stukje kwijt,
maar we hebben het teruggevonden!"

Naar [Lc 15,8-9](#)

Ik stel me voor

Ik stel me voor dat ze bang waren,
de leerlingen, toen Jezus hen zei
om op weg te gaan zonder hem
en zelf te doen wat Hij hen leerde.

Ik stel me voor dat ze twijfelden,
de leerlingen, toen deuren gesloten bleven,
want wat deden ze verkeerd
en konden ze dit wel?

Ik stel me voor dat ze volhielden,
de leerlingen, en de volgende ochtend
onder het violet van de opkomende zon
opnieuw op weg gingen.

Ik stel me voor dat wij dat ook proberen,
als zijn leerlingen, om met lege handen
maar een vol hart te doen
wat Hij ons leert.

Heer, help ons
om met jouw ogen
naar de wereld te kijken,
te zien wat kan,
en daarnaar te leven.

Naar [Lucas 9,2-4](#)

Leeflicht

Jaargang 36

nummer 7

maart 2021